

Vis uitat

Mihaela Gandy Stoian

Cenușa dorului învie
Al meu suflet neîmpăcat,
Tremurând sub voluptatea
Unui vis demult uitat.

Vis uitat în nemurirea
Noptilor pierdute-n vânt,
Încolțind în umbra genei,
O lacrimă fără cuvânt.

Vis uitat în poarta zilei,
Sărutând a frunzei rouă,
În virgina dimineată,
Când se naște o zi nouă.

Doar o șoaptă mai străpunge
Adâncă taină adormită,
Pe acea pajiște de visuri,
În acea noapte neîmplinită.

Șoapta unui vis uitat și,
Într-un colț de lună, blând
Îmi adoarme liniștit,
Trupul obosit de gând,

Îmi adoarme-o amintire...
Iar sufletu-mi neîmpăcat,
Învie din cenușa dorinței,
Acel vis demult uitat.